

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 10122/16(2012)
22.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., кога заступа пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, ради поништаја решења Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-324/2012-01 од 20.3.2012. године, у предмету радног односа, у извршењу одлуке Уставног суда Републике Србије Уж-10424/2013 од 09.06.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 22.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-324/2012-01 од 20.3.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиоцу А.А. Из ... накнади трошкове управног спора у износу од 28.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 12 У.4265/12 од 17.09.2013. године одбијена је тужба тужиоца Дејана Вукина поднета против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-324/2012-01 од 20.03.2012. године, којим је одбијен захтев тужиоца за исплату накнаде додатка на плату на основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу за период од 01.01.2006. до 31.10.2008. године.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Републике Србије Уж-10424/2013 од 09.06.2016. године, поништена је пресуда Управног суда У.4265/12 од 17.09.2013. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе, поднетој против решења Жалбене комисије Владе број 120-01-324/2012-01 од 20.03.2012. године, а из разлога што је наведеном пресудом Управног суда повређено право тужиоца на правично суђење зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. По налажењу Уставног суда Управни суд је приликом доношења пресуде У.4265/12 од 17.09.2013. године, морао имати у виду да се у оквиру периода за који је подносилац тражио исплату увећане зараде у виду додатка за плату по наведеним основима, морало раздвојити време у коме се примењивао правни режим Закона о унутрашњим пословима и време у коме се примењивао правни режим Закона о полицији.

Одредбом чл. 166. ст. 2. Устава Републике Србије прописано је да су одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Одредбом чл. 171. Устава Републике Србије прописано је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); да се извршење одлука Уставног суда уређује законом (став 3.).

Одредбом чл. 104. ст. 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом чл. 89. ст. 2. истог Закона прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда 12 У. 4265/12 од 17.09.2013. године, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, списе предмета ове управне ствари, па је нашао да је тужба неоснована

Тужбом поднетом Управном суду дана 02.04.2012. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Истакао је да се приликом одлучивања о његовом захтеву за исплату предметне накнаде морају применити општи радно - правни прописи који се примењују на државне службенике, с обзиром на то да је Закон о полицији предвидео мања права и неповољније услове за запослене од општег

Закона који регулише радне односе у државним органима. Сматра да је наведени став заснован на Пакту о економским, социјалним и културним правима Организације уједињених нација, којим је предвиђено право на правичну зараду, а који је добио конкретизацију у више конвенција Међународне организације рада, које су ратификоване од наше земље и представљају део нашег правног система. Стога је, по мишљењу тужиоца, потпуно произвољан и погрешан став туженог органа да је тужиоцу утврђен коефицијент већи од коефицијента тзв. "упоредног радника", јер разлика у висини коефицијента проистиче управо из висине основног коефицијента који се одређује за послове радног места, затим за висину коефицијента за чин, односно звање које тужилац има, те да је суштина овог спора увећање основног коефицијента од 30% које остварују сви запослени без обзира на радно време и послове које обављају, односно без обзира на нередовности у раду. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење. Трошкове је тражио у висини од 27.000,00

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Законом о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", број 44/91...106/03), који је, поред осталог, уређивао и питања из области радних односа запослених у Министарству унутрашњих послова, укључујући и плате и накнаде радника тог министарства, било је прописано: да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, здравственом, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, ако овим законом није друкчије одређено (члан 32.); да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима, обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава (члан 47. став 1.); да се звање, напредовање, плате и накнаде овлашћених службених лица и радника на одређеним дужностима и друга питања из радних односа уређују прописом министра у складу са законом (члан 48.).

Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", број 34/01), које су се примењивале на постављена и запослена лица у министарствима до 01.01.2007. године, када је почео да се примењује Закон о платама државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС", број 62/06...101/07), било је прописано: да се плате изабраних, именованих и постављених лица из члана 1. овог закона, утврђују на основу основице за обрачун плата, коефицијента који се множи основицом, додатка на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, у складу са законом (члан 2.); да основицу за обрачун плата уређује Влада, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије (члан 3. став 1.); да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току дана и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4.).

Одредбом члана 5. овог закона било је прописано да додатак на плату, између осталог, припада за дежурство и друге случајеве рада дужег од пуног радног времена одређене прописима (прековремени рад), рад на дан државног и верског празника и рад ноћу (између 22,00 и 06,00 часова наредног дана), ако такав рад није вредован при утврђивању коефицијента, као и да се додатак на плату обрачунава и исплаћује у висини утврђеној

Општим колективним уговором (став 1. тачка 2.), 3) и 5) и став 2.).

Закон о унутрашњим пословима је престао да важи 29.11.2005. године, ступањем на снагу Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 101/05). Одредбама Закона о полицији, уређена су, поред осталог и питања начина утврђивања плата и коефицијената за обрачун плата полицијских службеника и других запослених у Министарству унутрашњих послова.

Законом о полицији ("Службени гласник РС", број 101/05), прописано је да полицијски службеници и други запослени у Министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла (члан 146. став 1.), као и да се: због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50 одсто номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона, те да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радно-правних прописа о увећаној заради (члан 147. ст. 1. и 3.).

Правилником о платама радника Министарства унутрашњих послова СТ 09 стр. пов. бр. 021-992/96-1 од 5.4.1996. ...01 стр. пов. бр. 185/05 од 14.1.2005. године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији и на основу тог закона донетог Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова СТ 09 стр. пов. бр. 15070/05-06 од 13.6.2006. године, било је предвиђено да се у оквиру платних група и платних разреда за послове радног места утврђује коефицијент (члан 2.), те да се висина укупног коефицијента за послове радног места утврђена у члану 2. Правилника увећава за 30% (члан 3.), уз одређивање коефицијента за прописане чинове, односно звања радника Министарства (члан 5.).

Према образложењу оспореног решења произлази да је пресудом Управног суда 11 У 8691/10(2009) од 20.1.2011. године поништено решење туженог органа којим је одбијена жалба тужилаца изјављена на решење првостепеног органа о одбијању захтева тужилаца за исплату накнаде додатка на плату на основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу за период од 1.1.2006. до 23.10.2008. године. Доносећи наведену пресуду, Управни суд је имао у виду да у списима предмета нема појединачних решења из којих би се могла несумњиво утврдити одлучна чињеница да су тужиоци остварили право на коефицијенте за обрачун плате који су 30% до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, због чега суд није у могућности да оцени правилну примену материјалног права, односно законитост оспореног решења. У поновном поступку пред првостепеним органом, спроведеном по налогу туженог органа заснованом на схватању суда изнетом у наведеној пресуди, извршен је увид у решења о плати тужилаца донета на основу одредаба Правилника о платама и зарадама запослених у Министарству унутрашњих послова који је важио у време подношења захтева тужилаца за исплату предметне накнаде. Утврђено је да су тужиоцима, појединачно наведеним у првостепеном решењу, утврђени додатни коефицијенти плате од 6,39 до 6,54. Након тога је извршено

поређење коефицијената тужилаца са додатним коефицијентом запосленог на радном месту административно технички послови, са истом стручном спремом као тужиоци, а који нема нередовности у раду у смислу рада ноћу, прековременог рада и рада на дан државног и верског празника и утврђено да је коефицијент тог лица 4,61, односно за 38,6% мањи од коефицијента тужилаца А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д. и Ђ.Ђ., односно за 41,86% мањи од коефицијента тужилаца Е.Е., Ж.Ж. и З.З.

Полазећи од наведеног и цитираних законских прописа као и општеобавезујућег правног схватања Уставног суда, Управни суд је нашао да је тужени орган доносећи оспорено решење пропустио је да своју одлуку заснује на потпуно утврђеним чињеницама на основу којих би се могло испитати да ли је подносилац остварио право на увећање плате у целокупном периоду за који је тражио и због чега нису постојале ни претпоставке за примену одредаба материјалног права које су цитиране у решењима управних органа. Наиме, након ступања на снагу Закона о полицији дана 29.11.2005. године, на плате запослених у МУП-у и даље су примењивање одредбе тада од важећих прописа. Министар унутрашњих послова је 26.06.2006. године на основу чл. 146. и 147. Закона о полицији донео Правилник о платама запослених у МУП-у, који је почео да се примењује од обрачуна и исплате плате за јул 2006. године. До тада су плате запослених у МУП- биле уређене одредбама Правилника које је министар унутрашњих послова донео на основу члана 48. раније важећег Закона о унутрашњим пословима и то Правилника о платама радника МУП-а од 05.04.1996. године са доцнијим изменама и допунама, који се примењивао на обрачун и исплату плате закључно са новембром 2005. године и Правилника о платама радника МУП-а од 28.11.2005. године који се примењивао на обрачун и исплату плате од децембра 2005. до јануара 2006.године. Са наведеног о захтеву подносиоца за исплату додатка на плату у односу на период од 01.01.2006. до 30.06.2006. године, требало је одлучивати према одредбама Закона о унутрашњим пословима и других прописа који су се примењивали у складу са тим Законом, а у односу на период од 01. јула 2006. до 23. октобра 2008. године према одредбама Закона о полицији и других прописа који су се примењивали у складу са тим законом. Са наведеног потребно је утврдити чињенично стање које се односи на целокупан период од 01.01.2006. до 23.10.2008. године и применити одговарајуће материјално право.

Заснивајући своју одлуку у овој ствари на правном схватању израженом у одлуци Уставног суда Уж. 10424/2013 од 09.06.2016. године, Управни суд је имао у виду да је Уставом Републике Србије утврђено да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће (члан 166. став 2.), као и да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда, те да се извршење одлуке Уставног суда утврђује законом (члан 171. ст. 1. и 3.).

Налазећи да је из напред наведених разлога оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде. У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедаба суда у погледу поступка, изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 61. Закона о управним споровима.

Суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредаба чл. 150., 153. и 154., Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), па је тужиоцу признао трошкове на име састава тужбе у траженом износу од 27.000,00 динара, применом тарифног броја 43.

Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), у границама постављеног захтева, и на име таксе на тужбу и пресуду износ од 1.370,00 динара, као потребне за вођење овог управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.09.2016. године, III-8 У. 10122/16(2012)

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП